

và nhất là giảm bớt được tổn phí. Thứ hai là vấn đề an ninh. Phi cơ trinh sát U-2 và vệ tinh Samot của Mỹ đã chụp hình lãnh thổ Nga sơ và Trung cộng, và khám phá ra các căn cứ phòng tên đạn xuyên lục địa. Vạn nhất đại chiến nổ bùng, trong giờ đồng hồ đầu tiên, các giàn phóng này sẽ bị Mỹ tiêu diệt, và Mỹ sẽ đại thắng. Vì vậy, trong thời gian qua, Nga sơ đã cấp tốc di chuyển giàn phóng đến các quốc gia chư hầu.

Em có thể đưa thêm lý do thứ ba nữa. Miền biên giới Hoa-Lào, Hoa-Việt, và Hoa-Điền gồm nhiều rừng núi trùng điệp. Các nhà địa chất Xô viết cho biết tại đó có những cái hang thiên tạo dài hàng chục cây số, ẩn ngầm dưới đất. Lập căn cứ hỏa tiễn xuyên lục địa trong hầm núi là chiến thuật hiện nay của Nga Mỹ. Muốn phá sụp những rừng núi lớn phải dùng loại siêu bom 50 megatôn. Mỹ không đại gì vượt hàng tỷ đô la bom xuống một vùng bao la và hiểm trở.

— Nghĩa là căn cứ này rất quan trọng. Tuy nhiên, tại sao người ta lại mời chị ?

— Kể về tài khoa học, em còn thua nhiều người. Song em lại giỏi toán. Xét kỹ, họ dùng em chẳng phải vì tài toán học mà chính vì nguyên nhân khác. Hẳn chị đã biết chồng em là một t ông số rất ít nhà bác học trên hoàn vũ chuyên nghiên cứu tia sáng giết người. Chồng em sắp phát minh được phương pháp dùng tia laser để đốt cháy hỏa tiễn thành than trên không giao thi đột nhiên từ trên.

Mona ngừng bật. Nàng không yêu bác sĩ H, song nàng vẫn buồn rầu khi gọi lại dĩ vãng. Đang lau chén, Lisa cũng đứng lặng một giây.

Không biết vì Lisa đóng kịch xúc động, hay đã xúc động thật sự. Hơn ai hết, người nữ tỳ kiêm nhân viên CIA đã đóng vai tưởng kinh khủng trong cái chết của bác sĩ H

Đêm ấy, trời cũng mưa rì rả như đêm nay. Duy khác một điều là mưa ở Mạc tư khoa pha lẫn tuyết trắng lạnh lùng, như muốn cắt da thịt. Phòng thí nghiệm của bác sĩ H được gắn lò sưởi điện, hơi ấm tỏa ra dịu dàng. Nhà bác học Xô viết hấp tấp xô cửa bước ra, nụ cười hãnh diện pha lẫn bí mật nở trên môi.

Bác sĩ H làm việc rất nhiều. Ngoài thời giờ tại cơ quan, ông còn chúm đầu trên chai lọ ở nhà riêng. Công việc bận bịu làm ông sao lãng Mona, mặc dầu ông yêu nàng tha thiết. Có lẽ vì tâm trí ông chỉ tập trung vào tia sáng giết người.

Đêm ấy, ông chạy vội vào phòng ngủ, gọi lớn :

— Mona ? Mona đâu ?

Mona còn miệt mài trong hi viện. Thật ra, nàng không ưa thú tiêu khiển sân khấu. Chẳng qua nàng không thể mỗi đêm thao thức chờ chồng đến 4.5 giờ sáng. Mệt nhoài bác sĩ H, chỉ trèo lên giường, quay mặt vào tường rồi ngủ mê mết, không có thời giờ trò chuyện và mơ mộng. Nàng còn trẻ, cần trò chuyện và mơ mộng trước khi ngủ. Nàng đánh phải la cà vào rạp hát, và hộp đêm đến khuya, sánh vai những người đàn ông lạ, đẹp trai, khỏe mạnh, lịch thiệp cùng lứa tuổi thơ mộng như nàng.

— Mona ?

Không thấy vợ, bác sĩ H. quay ra gọi người hầu gái đang lui húi pha cốc tay ở phòng bên.

Mỗi đêm, Mõna thường uống những ly rượu lớn sau khi về nhà. Như người mất trí, bác sĩ H nói tiu tít :

— Lisa, Lisa ơi, sung sướng quá, trời ơi, tôi tìm ra rồi.

Người nữ tỳ thừa hiểu bác sĩ nói gì. Từ lâu, Lisa vẫn chờ đợi giây phút quan trọng độc nhất vô nhị này. Nhà khoa học phi thường Sô viết đang chế tạo một con thuyền vũ trụ, trang bị nhiều tấm gương đặc biệt, hút ánh sáng mặt trời để biến thành tia sáng giết người, có thể đốt cháy một lục địa trong chớp mắt.

Lisa cố giữ nét mặt điềm tĩnh :

— Thưa, bác sĩ đã tìm ra được gì ?

Bác sĩ H. reo lên như đứa trẻ được quà :

— Tia sáng giết người ! Tia sáng giết người vô tiền khoáng hậu ! Tôi là người đầu tiên trên thế giới phát minh ra vũ khí tuyệt đối. Siêu bom nguyên tử và khinh khí đã trở thành vô dụng.

Lisa cười tươi như hoa :

— Sung sướng quá ! Tôi xin chia vui với bác sĩ.

Nghe nói, bác sĩ H. sa sầm nét mặt. Ông đứng ngơ ngẩn giây lâu rồi nói :

— Lisa vào trong này với tôi.

Người tớ gái run run bước vào phòng thí nghiệm chứa đầy chai lọ, và máy móc tinh xảo, nồng nặc mùi hóa chất kỳ dị. Nhìn tận mắt Lisa, bác sĩ H nói, mặt tái mét :

— Tôi sợ lắm, Lisa ạ.

Lisa giả vờ ngạc nhiên :

— Bác sĩ sợ ai ?

Bác sĩ H lắc đầu :

— Tôi không sợ ai, mà là sợ chính mình, sợ lương tâm của chính mình. Tia sáng giết người có thể thay đổi cục diện thế giới. Từ xưa đến nay, không ai dám cho con nít chơi dao sắc. Không ai dám giao bom nguyên tử cho người điên. Lisa ơi, tôi sợ nhân loại tan tành vì hậu quả của phát minh ghê gớm này mất thôi.

— Trời ơi !

— Tôi đã tìm ra công thức cuối cùng, công thức quan hệ nhất để hoá thành phi thuyền không gian chở tia sáng giết người. Song tôi không dám viết lên giấy.

— Tại sao ?

— Tôi chán ngấy sự chém giết lắm rồi. Phi công thả bom nguyên tử xuống đất Nhật đã phải vào dưỡng trị viện. Khi ấy, chỉ có 100 000 người thiệt mạng. Với tia sáng giết người, số thương vong có thể lên tới hàng triệu, hàng trăm triệu, trái đất này sẽ biến thành sa mạc cháy bỏng trong nhiều thế kỷ, cây cối, thú vật đều chết hết. Những người còn sống sẽ trở lại đời tiền sử, ăn lông ở lỗ. Lisa ơi, tôi chỉ là nhà khoa học thuần túy. Tôi thèm khát sự phát minh, song tôi không muốn kết quả của tôi được dùng vào mục đích chiến tranh. Lisa ? Lisa ?

— Thưa bác sĩ cần gì ?

— Không. Xin lỗi Lisa. Lisa nghĩ thế nào ? Dầu sao Lisa cũng là người đồng hương với tôi. Lisa giúp việc tôi đã lâu, tôi coi như người thân, như em gái ruột thịt của tôi.

Bác sĩ H định nhìn Lisa là người bạn nhỏ cùng tỉnh. Lisa thực thụ là bạn đồng hương của

bác sĩ H, song đã nằm yên dưới ba tấc đất từ lâu. Lisa thực thụ đã bị CIA hạ sát bí mật vùi xác tại ngoại ô Mạc tư khoa, và Lisa giả hiệu thân nhiên xách va-li đến nhà bác sĩ H.

Như con mèo vồ chuột, Lisa rình rập một cách kiên nhẫn. Thời khắc quyết định đã tới. Lisa hỏi liêu :

— Tại sao bác sĩ không bỏ trốn ?

Bác sĩ H. trợn tròn mắt :

— Bỏ trốn ? Trốn ai ? Trốn đi đâu ?

Giọng Lisa vẫn điềm đạm :

— Trốn khỏi Mạc tư khoa, để phát minh của bác sĩ không lọt vào tay chính phủ Sô viết.

Bác sĩ H giật mình :

— Không thể được. Tôi không thể rời bỏ quê hương. Tại sao Lisa lại khuyên tôi làm vậy ?

Lisa chột dạ. Kế hoạch thứ nhất của CIA, kế hoạch thuyết phục, đã thất bại. Tuy nhiên. Lisa không thể lùi được nữa. Còn nước còn tát, Lisa cố giải thích :

— Tôi đâu dám yêu cầu bác sĩ làm việc phi pháp. Sở dĩ tôi góp ý, vì nhận thấy bác sĩ không hề sống yên ổn ở Liên xô nếu không thông báo kết quả của cuộc thí nghiệm cho chính phủ biết.

— Lisa nói đúng. Một vụ KGB sẽ gây chuyện khó dễ. Song tôi bị du vào thế kẹt. Tiến thoái lưỡng nan. Lisa à. Lisa nghĩ sao ?

— Quyền quyết định tùy ở Bác sĩ.

— Lisa muốn tôi đi đâu ?

— Tôi không dám đưa ý kiến, sợ bác sĩ hiểu lầm

— Lisa cứ nói. Nếu không tán thành, tôi sẽ giữ kín.

Đánh lá bài chốt, người nữ tỳ đề nghị bằng giọng nói đồng đạc :

— Chẳng hạn bác sĩ qua Mỹ.

Bác sĩ H vùng đứng dậy, mặt đỏ gay như say nắng :

— Trời ơi, Lisa hiểu lầm về tôi. Tôi là đảng viên Cộng sản trung kiên. Tôi không được quyền phản bội.

Nhà khoa học Sô viết không hiểu rằng lời nói cương quyết ấy là bản án tử hình. Trung ương CIA đã đề ra cho Lisa 3 kế hoạch : thứ nhất, là cố gắng thuyết phục đề đưa bác sĩ ra khỏi bức màn sắt, thứ hai, nếu thất bại trong nỗ lực thuyết phục thì tìm cách đoạt tài liệu, thứ ba, nếu không đoạt được tài liệu, phải hạ sát. Hạ sát một cách khéo léo, kín đáo, hầu che mắt Phản gián Sô viết.

— Lisa nói giọng run run :

— Xin bác sĩ tha lỗi. Tôi lỡ lời.

Bác sĩ H. nín lặng không nói nửa lời Lệ thường, bác sĩ H. dùng sự nín lặng để tỏ vẻ phản đối và tức giận. Người hầu gái chậm chạp xuống bếp. Nội vụ đã tới giai đoạn quyết liệt : sớm muộn, bác sĩ H. sẽ báo cáo với KGB. Dầu bác sĩ H. cố tình bỏ qua, Lisa cũng phải thi hành kế hoạch thứ ba.

Hai phút sau, Lisa đã thủ trong tay ống xơ ranh đựng thuốc tiêm đặc biệt. Loại xơ-ranh này được gắn ở đầu một cây kim ngắn. Đặt vào da, bấm nút ở gần cây kim, một thứ thuốc màu sẫm loãng sẽ thấm qua lỗ chân lông vào máu. Nạn nhân bị mê mang, mạch máu dẫn lên óc sẽ đông đặc. Nghẽn máu, nạn nhân sẽ chết trong vòng 30 giây. Luật y khám nghiệm sẽ kết luận là chết vì bệnh tim.

Thấy Lisa mở cửa, không gõ cửa xin phép như thường lệ, bác sĩ H vụt hỏi :

— Kla Lisa, Lisa vào trong này làm gì ?

Người hầu gái ngẩng đầu lên :

— Bác sĩ vừa gọi tôi.

Bác sĩ H. há miệng toan đáp không thì nhanh như cắt người tờ gái thường ngày chậm chạp đã tiến tới, vung cánh tay gầy ốm lên. Nạn nhân chưa hiểu gì thì Lisa đã di ống xơ-ranh vào cổ. Trong nháy mắt, bác sĩ H. xây xẩm mặt mày, rồi loạng choạng ngã xuống.

Thế là xong. Lisa gọi giầy nói cho bệnh viện trung ương Mạc tư khoa. Suốt đêm, bác sĩ H. mê man trên giường bệnh, mặc dầu các y sĩ tài ba nhất Nga số được triệu tới săn sóc.

Sáng hôm sau nạn nhân tắt thở một cách êm ả. Lúc bác sĩ H. từ trần, Mõna ngồi bên. Nàng nhìn người nữ ty bằng cặp mắt lạ lùng. Đường như nàng muốn nói một điều quan trọng, song lại lặng thinh.

Đêm nay, đối diện Thu Thu, nàng cũng có luồng nhỡn tuyến lạ lùng ấy. Thu Thu cất tiếng đề thay đổi bầu không khí ngột ngạt :

— Chị biết nhiều về tia sáng giết người không ?

Mõna nâng ly rượu sủi bọt lên môi :

— Thú thật, em biết rất ít. Tuy nhiên, nếu có thời giờ rỗi rãi, và cộng sự viên chuyên môn một bên, em có thể nhớ lại công cuộc nghiên cứu bỏ dở. Chắc chị đã biết trên nguyên tắc nước nào cũng nghiên cứu tia sáng giết người. Liên xô và Hoa kỳ đã xử dụng tia laser, nhưng chưa đến trình độ biến laser thành tia sáng giết người. Muốn thu đủ ánh sáng mặt trời để đốt cháy một vùng đất rộng rãi, người ta phải chế ra nhiều tấm gương

lớn, điều khó thể thực hiện trên thực tế. Vì kỹ thuật hòa tiễn hiện nay chưa thể phóng được một khối dụng cụ khổng lồ lên thượng tầng vũ trụ. Chồng em đã thành công trong việc thu nhỏ bộ máy thu tia sáng mặt trời bên trong phi thuyền không gian, nhỏ hơn phi thuyền Phương Đông mà Liên xô bắn phi hành gia Titốp lên quỹ đạo. Lệ thường, chồng em vẫn bàn bạc với em mỗi khi gặp vấn đề gay go. Và em thường làm giùm những con toán khó.

Thu Thu đứng dậy, giọng lo lắng :

— Nếu em không làm, người ta vẫn chưa hoàn toàn tin chị.

Mõna gạt đầu :

— Chị nói đúng. Người ta còn ngờ vực em. Ngờ vực là phải vì em là người Trung hoa, theo quốc tịch Sô viết. Trước khi cho phép em rời Liên xô, KGB đã bắt em thử máy khám phá nói dối nhiều lần. Nhờ em mua chuộc được Ivan nên thoát nạn.

— Ivan ?

Lisa xen vào :

— Vâng, Ivan cán bộ trung ương KGB

Mõna lại ngồi im, băng khuàng nhìn bình hoa hồng. Đột nhiên, nàng quay lại phía Thu Thu :

— Em sợ bại lộ lắm.

Thu Thu an ủi :

— Chị yên tâm.

— Chị ơi, em gắng bình tĩnh không được. Người ta đã gắn loa ghi âm trong phòng em.

Thu Thu mỉm cười :

— Gắn loa ghi âm là thủ tục thông thường của

Phản gián đối với một nhân vật quan trọng như chị. Dầu sao, em sẽ thu xếp an toàn cho chị. Thôi, đêm nay chúc chị ngủ ngon, và dệt thật nhiều mộng đẹp. Ý trung nhân của chị ở phương xa chắc cũng nghĩ đến chị đêm nay.

Không cho Mõna có thời giờ trả lời, Thu Thu nói với Lisa :

— Bộ áo của tôi chắc đã hong khô. Tôi xin phép được về nhà trọ.

Nhìn đồng hồ tay, Lisa nói :

— Gần 12 giờ. Giờ này, đầu đường Cửa Đông, binh sĩ gác đầy. Xích lô cũng hết.

Thu Thu nhún vai :

— Để tôi đi bộ cho mát.

Lisa gạt đi :

— Không được. Chị rất giống Mõna. Mõna không khi nào đi bộ ra khỏi nhà. Chị yên tâm, tôi sẽ lái xe đưa chị về khách sạn. Mõna và tôi ngồi băng trước, chị nằm phía sau. Linh gác ngoài đường không thể nhìn thấy. Xe Tchaika rất rộng.

Mõna reo lên :

— Thích quá. Đến Hà nội đã lâu mà thỉnh thoảng mới được Lisa cho đi dạo mát ban đêm.

Lisa, giọng nghiêm nghị :

— Xin lỗi bà. Lẽ ra tuần trước tôi không dẫn bà đi vì bà còn mệt. Sở dĩ phải đi nhiều lần là để bọn gác quen lệ. Nếu không đêm nay thấy tôi lái xe cho bà họ sẽ báo cáo với sở Phản gián.

Người hầu gái tắt đèn ngoài hiên. Khu vườn rộng rãi chìm vào bóng tối dày đặc. Ga-ra là một căn nhà lợp tôn, bên trong có 2 cái xe. Thấp thoáng

ngừa và một chiếc Tchaika đồ sơn đen.

Nhanh nhẹn, nàng mở cửa sau trèo vào, nắm dần xuống sàn xe. Lisa tra chìa khóa vào công tắc. Chiếc Tchaika cồng kênh rung lên nhẹ nhẹ, rồi từ từ lùi ra khỏi ga-ra.

Lisa lái ra đường. Trận mưa đã tạnh. Gió sông Hồng quạt vù vù. Chạy được một quãng ngắn, xe bỗng dừng lại. Thu Thu nghe tiếng một người Nga, oang oang :

— Chào Bác sĩ. Chào Lisa.

Tiếng Lisa :

— Không dám. Chào trung úy.

Tiếng viên trung úy Sô viết :

— Bác sĩ và Lisa đi hóng gió ư? Để tôi dẫn xe dip vô tuyến theo sau, đề phòng bất trắc.

Lisa cười ròn rã :

— Trung úy lo xa quá. Hà nội là thành phố an ninh tuyệt đối. Và lại, biện pháp hộ tống chỉ cần thiết khi bác sĩ ra ngoại ô. Tôi chỉ lái bác sĩ ra bờ sông một lát rồi về liền.

Thu Thu nghe tiếng viên trung úy mỗi lúc một gần. Hắn cầm nắm cửa sau định giạt ra. May sao nàng đã khóa bên trong. Giọng hắn vẫn chất chứa :

— Phiền Lisa cho tôi coi trong xe và thùng sau.

Mõna, vẻ mặt cau kính :

— Ai cho phép trung úy khám xe tôi ?

Viên trung úy nghiêng đầu :

— Thưa, đó là lệnh trên.

Mõna gắt :

— Lệnh của ai, tôi không cần biết. Và lại, thượng

cấp của trung úy không thể ra lệnh cho tôi. Trung ương Đảng và Chính phủ đưa tôi sang đây, tạm nghỉ một thời gian, trước khi lên đường lãnh công tác đặc biệt. Tôi là thượng khách, không phải tù nhân. Nếu trung úy dụng vào xe tôi, sẽ đừng trách tôi nóng nảy. Trung úy đừng quên tôi luôn luôn mang súng bên mình.

Viên trung úy đầu dụ :

— Thưa bác sĩ, tôi không dám xúc phạm đến bác sĩ. Có điều gì sơ xuất, xin bác sĩ tha lỗi. Sở dĩ tôi muốn khám xét, vì sợ gián điệp địch ẩn núp trong xe, chờ cơ hội thuận tiện.

Môna cười nhạt :

— Hừ, trung úy làm như gián điệp địch nhỏ bằng con kiến.

Trong khi ấy, trống ngực Thu Thu đập nhanh. Nàng có cảm tưởng mọi người nghe rõ trống ngực thình thịch của nàng. Nàng dán mình sát nền xe, cố gắng thu nhỏ lại, tránh tầm mắt soi mói của toán quân nhân Số viết. Lisa lên tiếng, ôn tồn :

— Trung úy lo xa rất đúng. Song trước khi rời nhà xe, tôi đã đích thân kiểm soát chu đáo.

Viên trung úy nâng tay ngang mũ chào :

— Vâng, tôi không cần xét nữa. Kính chào bác sĩ. Chào Lisa.

Chiếc Tchaika bon bon trên đường nhựa ướt át. Môna nói vọng ra bằng sau :

— Hừ via. Nếu hần nằng nặc đòi khám xe thì nguy to. Em không biết hậu quả ra sao nữa.

Lisa không nói nữa lời. Người tó gái còn bận nhìn vào kính chiếu hậu.

Xe hơi ra đến Hàng Da. Lisa thở dài :

ngựa và một chiếc Tchaika đồ sộ sơn đen.

Nhanh nhẹn, nàng mở cửa sau trèo vào, nằm dán xuống sàn xe. Lisa tra chìa khóa vào công tắc. Chiếc Tchaika cồng kênh rung lên nhẹ nhẹ, rồi từ từ lùi ra khỏi ga-ra.

Lisa lái ra đường. Trận mưa đã tạnh. Gió sông Hồng quạt vù vù. Chạy được một quãng ngắn, xe bỗng dừng lại. Thu Thu nghe tiếng một người Nga, oang oang :

— Chào Bác sĩ. Chào Lisa.

Tiếng Lisa :

— Không dám. Chào trung úy.

Tiếng viên trung úy Số viết :

— Bác sĩ và Lisa đi hóng gió ư? Để tôi dặn xe dip vô tuyến theo sau, đề phòng bắt trặc.

Lisa cười ròn rã :

— Trung úy lo xa quá. Hà nội là thành phố an ninh tuyệt đối. Và lại, biện pháp hộ tống chỉ cần thiết khi bác sĩ ra ngoại ô. Tôi chỉ lái bác sĩ ra bờ sông một lát rồi về liền.

Thu Thu nghe tiếng viên trung úy mỗi lúc một gần. Hần cầm nắm cửa sau định giật ra. May sao nàng đã khóa bên trong. Giọng hần vẫn chát chúa :

— Phiền Lisa cho tôi coi trong xe và thùng sau.

Môna, vẻ mặt cau kỉnh :

— Ai cho phép trung úy khám xe tôi ?

Viên trung úy nghiêng đầu :

— Thưa, đó là lệnh trên.

Môna gắt :

— Lệnh của ai, tôi không cần biết. Và lại, thượng

cấp của trung úy không thể ra lệnh cho tôi. Trung úy Đãng và Chính phủ đưa tôi sang đây, tạm nghỉ một thời gian, trước khi lên đường lãnh công tác đặc biệt. Tôi là thượng khách, không phải tù nhân. Nếu trung úy dụng vào xe tôi, sẽ dùng trách tôi nóng nảy. Trung úy đừng quên tôi luôn luôn mang súng bên mình.

Viên trung úy đầu dụ :

— Thưa bác sĩ, tôi không dám xúc phạm đến bác sĩ. Có điều gì sơ xuất, xin bác sĩ tha lỗi. Sở dĩ tôi muốn khám xét, vì sợ gián điệp địch ẩn núp trong xe, chờ cơ hội thuận tiện.

Môna cười nhạt :

— Hừ, trung úy làm như gián điệp địch nhỏ bằng con kiến.

Trong khi ấy, trống ngực Thu Thu đập nhanh. Nàng có cảm tưởng mọi người nghe rõ trống ngực thình thịch của nàng. Nàng dấn mình sát nền xe, cố gắng thu nhỏ lại, tránh tầm mắt soi mói của toán quân nhân Số viết. Lisa lên tiếng, ôn tồn :

— Trung úy lo xa rất đúng. Song trước khi rời nhà xe, tôi đã đích thân kiểm soát chu đáo.

Viên trung úy nâng tay ngang mũ chào :

— Vâng, tôi không cần xét nữa. Kính chào bác sĩ. Chào Lisa.

Chiếc Tchaika bon bon trên đường nhựa ướt át. Môna nói vọng ra băng sau :

— Hú vía. Nếu hấn nặng nặc đòi khám xe thì nguy to. Em không biết hậu quả ra sao nữa.

Lisa không nói nữa lời. Người tó gái còn bận nhìn vào kính chiếu hậu.

Xe hơi ra đến Hàng Da. Lisa thở dài :

— Phiền thật. Xe vô tuyến đang lẻo đẻo theo sau.

Thu Thu nhòm dậy, tay bấu lấy băng trước. Môna giọng đầy băn khoăn :

— Chúng mình đối phó cách nào ?

Lisa lẳng lặng đạp lút ga. Chiếc Tchaika to lớn lồm lôm như con cọp gấm bị đạn. Thu Thu liếc nhìn đồng hồ tốc độ. Lisa quả là tài xế có tài. Đôi mắt kèm nhèm của Lisa lại thấy rõ phía trước hơn người thường. Trong giây phút, chiếc xe cực mạnh đã lướt đường gấu nghiêng trên 150 cây số một giờ. Ngày trước, chắc Lisa đã tốt nghiệp lớp lái xe đặc biệt của ban hành động CIA.

Thân cây cao ngất, nhà cửa san sát, rủ nhau chạy lùi vun vút. Gió sông phàn phật thổi tung mái tóc mềm của Thu Thu. Xe ra đến đê sông Hồng. Con đường trước mặt tối om. Thu Thu chỉ thấy hai lùm đèn pha màu vàng. Nàng hỏi Lisa :

— Họ dùng hồng ngoại tuyến phải không ?

Lisa đáp :

— Có lẽ Bằng chứng là họ không cần mở đèn mà vẫn theo kịp xe mình. Tuy nhiên, 5 phút nữa, tôi sẽ cho họ ăn bụi. Chị chuẩn bị xong chưa ?

— Rồi.

— Tôi sẽ quay ra khu Hàng Cỏ. Đến góc đường Phan bội Châu, tôi lái chậm cho chị nhảy xuống. Dầu lái chậm cũng phải 60 cây số một giờ. Tôi tin là chị đã nhảy xe thành thạo. Chị nhớ nhảy xuống vệ đường. Cỏ ở đấy rất dày. Nhảy ra ngoài có thể gãy xương.

Môna xen vào :

— Trời ơi, xe chạy nhanh 60 cây số một giờ thì nhảy sao được ?

Thu Thu cười :

— Chị khỏi lo. Em nhảy xe rất thạo.

Lisa nói :

— Nơi ấy là ngã tư trước chợ, tôi sẽ bót ga, quẹo vào, chị nhảy liền, khỏi cần đóng cửa. Bị bức tường che khuất, họ đi sau 100 thước không thể nhìn thấy.

Tốc độ tăng thêm. 3 phút sau, Lisa nói :

— Sắp đến rồi.

Thu Thu mở hé cửa sau. Nàng nghe bố thảng nghiến ken két. Chiếc Tchaika bất kham đang phóng như điên bỗng bị kèm lại ở ngã tư. Thu Thu mở ở toang cửa. Trong một phần trăm tích tắc, nàng nhận ra lề đường cỏ mọc um tùm. Nàng băng mình sang bên phải.

Nhảy xe không phải là việc ai cũng làm được. Thu Thu đã được huấn luyện chu đáo về môn này trong trường quân báo Anh quốc. Người nhảy phải tính toán tốc độ của xe, rồi tung ra phía trước. Hạ xuống đất phải đập mạnh tay theo thể ngã của nhu đạo. Nhờ găng da khá dày và thảm cỏ êm, nàng không bị mảnh chai đâm chảy máu.

Nàng chỉ kịp lăn tròn vào hàng rào thì một chiếc dip vun vút lái tới. Người trong xe lồ lộ. Qua ngã tư, tài xế vẫn vô tình phóng nhanh.

Đội toán linh mất hút sau con đường rẽ sang Cửa Nam, nàng mới lồm cồm bò dậy. Từ đây về ừ quán chỉ còn một quãng đường ngắn. Trong 5 phút, nàng sẽ về tới phòng trọ, tự do ngã lưng xuống giường, ngủ say sưa đến sáng. Chiều mai, công việc xong xuôi, Mòna lên phi cơ về Vạn Tượng. Thu Thu sẽ nghiêm nhiệm thành Mòna. Bác sĩ

Mòna, vợ góa son trẻ của nhà khoa học đại tài. Sò viết..

Thu Thu tủm tủm cười một mình. Hồi nhỏ, nàng rất dốt toán. Mỗi khi làm tính nhân, hay tính chia, nữ sinh Phan thị Vĩnh Mỹ đều phải thử đi, thử lại ba bốn lần mà vẫn.. sai. Ngờ đâu cô bé đứng bết về môn toán trong trường lại phải đóng trò thiên tài toán học nguyên tử. Đành rằng ông Hoàng đã nhồi vào óc nàng hàng tá sách vở khoa học, và nhờ trí thông minh nàng đã thuộc lâu mờ kiến thức sơ đẳng, song số vốn nông cạn của nàng không thể đánh lừa những nhà bác học lỗi lạc, đồng nghiệp của Mòna.

Thu Thu thốt cười to lên. Bỗng nàng giật mình đánh thót. Máu trong huyết quản nàng như bị đông cứng. Tia đèn bấp bấp sáng quắc chiếu vào mặt nàng.